

PONIEDZIAŁEK 11 Października
17:00 + Aniela, Feliks Ciskowscy

18:00 + Gerard o raz rodzice: Monika i Józef

WTOREK 12 Października

17:00 +dusze w czyśćcu cierpiące

17:00 + rodzice Konkel, Wrosz Roza-
lia

18:00 + babcia Barbara

18:00 + rodzice: Józefa /ona/ Leon,
rodzeństwo Konkol

ŚRODA 13 Października
Bl. Honorata Koźmińskiego

17:00 + ojciec Bronisław Dybowski
w 40 r. śm.

17:00 + Zofia Maria Koss od
mieszkańców ul. Zagrodowej i
Rodzinnej

18:00 + Paweł Jeka od róży męskie

18:00 + dusze w czyśćcu cierpiące

CZWARTEK 14 Października

08:45 - O zdrowie dla męża

17:00 + Potrykus: Anna w rocz. śm. i
Roman

17:00 - Do MBNP z podziękowaniem
za ocalenie życia z wypadku, o
błogosławieństwo Boże i łaskę
zdrowia w rodzinie Marii i o zdrowie
dla cioci

18:00 + rodzice: Otylia i Andrzej

18:00 - O opiekę Bożą nad dziećmi
w nowym środowisku życia

PIĄTEK 15 Października
Św. Teresy od Jezusa

17:00 + matka chrzestna Jadwiga
Bistram

17:00 – O zdrowie dla Barbary

18:00 + Wojciech Chmielewski

18:00 - Dziękczynna za otrzymane
łaski z prośbą w pewnej intencji

SOBOTA 16 Października
Św. Jadwigi Śląskiej

17:00 + rodzice: Agnieszka i
Franciszek oraz bracia

18:00 + Paweł Jeka od róży
męskiej

XXIX NIEDZIELA ZWYKŁA
17 Października

08:00 + Klara i Ksawery Hincke

10:30 - O Boże błogosławieństwo w
rocznicę ślubu

16:00 + Bolda: Irena, Jan

MISERICORDIA DOMINI

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA MIŁOSIERDZIA BOŻEGO UL. GOŚCINNA 12,
84-120 CHŁAPOWO , TEL. 58 674 23 23 WWW.PARAFIA.CHŁAPOWO.PL

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIEXXVIII

Niedziela Zwykła – 10 października 2021 r.

XXI Dzień Papieski

1. Przeżywamy XXI Dzień Papieski pod hasłem: Nie lękajcie się. W całej ojczyźnie w dniu dzisiejszym przeprowadzana jest zbiórka do puszek na rzecz fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Także i u nas lektorki /ministranci/ zbierają po Mszy św. ofiary na ten cel.
2. W tym tygodniu w kalendarzu liturgicznym Kościoła przypada w środę wspomnienie bł. Honorata Koźmińskiego w piątek św. Teresy od Jezusa, w sobotę św. Jadwigi Śląskiej. Wszystkim solenizantom i jubilatam tego tygodnia składamy najserdeczniejsze życzenia.
3. Zapraszamy na nabożeństwa różańcowe, dziś po Mszy św. o 16.00 w dni powszednie na 17.30, dla dzieci od poniedziałku do piątku o godz. 16.00.
4. W sobotę spotkania: kandydatów na ministrantów o 8.00, oazy dzieci Bożych o 11.00. Zapraszamy także nowe, chętne osoby.
5. Przy wyjściu można nabyć aktualny numer „Gościa Niedzielnego”, i nasz Parafialny Biuletyn.
6. W związku ze zbliżającymi się dniami modlitwy za zmarłych, w tygodniu przy wyjściu znajdą się kartki z wypominkami, które będzie można składać na tacę lub w kancelarii. Złożone przy tej okazji do koperty ofiary przeznaczamy na inwestycje budowlane. Bardzo proszę o czytelne wypełnianie wypominek najlepiej w mianowniku. Nie umieszczamy na wypominkach imion i nazwisk osób błogosławionych i świętych, a także tych, których proces beatyfikacyjny trwa.
7. Dziękujemy za pamięć o ofiarach składanych do puszek na sprzątanie kościoła i środowych ofiarach na kwiaty i dekoracje do kościoła.

Dziękując za wspólną modlitwę życzymy wszystkim błogosławionej niedzieli i dobrego tygodnia. Przyjmijmy Boże błogosławieństwo.

Ks. proboszcz Sławomir Skoblik

NIE LĘKAJCIE SIĘ!
XXI Dzień Papieski
Niedziela, 10 października 2021 roku

Interpretacja hasła

Non abiate paura. Nie lękajcie się otworzyć drzwi Chrystusowi. Ta najbardziej chyba znana na świecie wypowiedź Jana Pawła II pochodzi z jego homilii wygłoszonej 22 października 1978 roku podczas mszy świętej na placu św. Piotra w Rzymie, inaugurującej jego pontyfikat, homilii programowej dla kolejnych 27 lat działalności polskiego papieża.

„Nie lękajcie się, otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi” – to słynne zdanie występuje w drugiej części homilii papieża i wynika z całości tego, co Jan Paweł II chce powiedzieć słuchaczom. Aby zrozumieć znaczenie tego zdania musimy najpierw przyjrzeć się pierwszej części homilii, gdzie Jan Paweł II podkreśla swoją łączność ze św. Piotrem, pierwszym biskupem Rzymu i pierwszym papieżem.

Jan Paweł II przypomina wyznanie wiary św. Piotra: „Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego” (Mt 16,16). Po tym wyznaniu wiary Chrystus wskazuje na przyszły prymat biskupa Rzymu tworząc w ten sposób strukturę swojego Kościoła: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie” (Mt 16, 17-19).

W tym bardzo osobistym nawiązaniu do św. Piotra Jan Paweł II szuka drogi dla swojego rozpoczynającego się pontyfikatu. Możemy wskazać na kilka takich wskazówek, które potem będą rozwijane w kolejnych papieskich homiliach, listach, encyklikach i adhortacjach i które teraz – szesnaście lat po zakończeniu pontyfikatu Jana Pawła II – mogą służyć jego interpretacji i zrozumieniu.

Wyznanie wiary św. Piotra miało swoje Boskie źródło: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie”. Z przyjęcia tej łaski wiary przez pierwszego papieża tworzy się Kościół: „Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą”.

To odniesienie do wiary św. Piotra i do jego misji pozwala nam zrozumieć, jak na swój rozpoczynający się pontyfikat patrzył Jan Paweł II. Tak jak posłuszeństwo wiary św. Piotra doprowadziło go do Rzymu, gdzie oddał życie za wiarę, tak wiara w prowadzenie Boże przyprowadziła do Rzymu papieża „z dalekiego kraju”. Istotą misji św. Piotra było wskazywanie na Chrystusa; tak również swoją misję pojmuje polski Papież: „Nikt jeszcze nie przybliżył Boga żywego ludziom, nikt Go nie objawił tak, jak to zrobił On sam [Chrystus]. W naszym poznaniu Boga, w naszym dążeniu do Boga jesteśmy zdani bez reszty na potęgę tych słów: ‘Kto mnie widzi, widzi Ojca’”. Jedynym celem misji Kościoła i nowego papieża jest wskazywanie na Chrystusa, a poprzez to odpowiadanie na ludzki głód Boga i pytanie o sens życia.

Papieska autorefleksja nad swoją rozpoczynającą się misją ma jeszcze jedno, teologiczne i historyczne, ale tym razem bardziej współczesne odniesienie. Jan Paweł II tłumaczy, dlaczego nie powrócił do tradycyjnego obrzędu, kiedy na początku pontyfikatu nowy papież zakłada na głowę tiarę, potrójną koronę. Ostatnim papieżem, który złożył na głowę tiarę był Paweł VI; uczynił to podczas inauguracji swojego pontyfikatu w 1963 roku. Potem żaden z papieży nie używał już tiary.

Jan Paweł II wyjaśnia w homilii, dlaczego nie powrócił do tego tradycyjnego obrzędu. Tiarę, jak tłumaczy papież, nie wchodząc w historyczne spory dotyczące znaczenia trzech koron, jest dziś postrzegana jako „symbol doczesnej władzy papieży”. Obecnie, podkreśla Jan Paweł II, konieczne jest podkreślenie, że jedyna władza Kościoła polega na uczestnictwie w potrójnej władzy Chrystusa: kapłana, proroka i króla. Na wzór Chrystusa, który „nie przyszedł, aby Mu służyć, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10, 45), Kościół musi postrzegać swoją władzę jako służbę człowiekowi. W tej potrójnej służebnej władzy uczestniczą wszyscy ochrzczeni. Władza i posłanie jako służba.

Dopiero w świetle tej pierwszej części homilii Jana Pawła II możemy właściwie zrozumieć słowa rozpoczynające drugą część homilii: „Bracia i Siostry, nie lękajcie się przysparzać Chrystusa i przyjąć Jego władzę, pomóżcie Papieżowi i wszystkim tym, którzy pragną służyć Chrystusowi, służyć człowiekowi i całej ludzkości. Nie lękajcie się, otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi. Dla Jego zbawczej władzy otwórzcie granice państw, systemów ekonomicznych i politycznych, szerokie dziedziny kultury, cywilizacji, rozwoju!”.

Celem Kościoła nie jest poszerzanie swojej doczesnej władzy, ale służba człowiekowi; wskazywanie na Chrystusa dla dobra człowieka. Odcytując na nowo papieską homilię po 32 latach należy postawić pytanie, czy Kościół jest wierny tej misji? Czy Kościół jako całość: wspólnota biskupów i kapłanów, zakonników i zakonnic, świeckich mężczyzn i kobiet rzeczywiście wskazuje na Chrystusa? Co przeszkadza w tej przezroczystości, dzięki której osoby szczerze szukające Boga, ale pozostające poza Kościołem mogłyby rozpoznać w nim „sakrament zbawienia”? Czy rzeczywiście Kościół służy? Czy służą polskie kurie diecezjalne, parafie i klasztory?

Pytanie o służbę stawia jeszcze jedno bardziej podstawowe pytanie: o szacunek dla człowieka, dla każdego człowieka. Na ten fundamentalny warunek życia społecznego, a także powodzenia misji Kościoła w pluralistycznym społeczeństwie Jan Paweł II zwraca uwagę w ostatnich słowach swojej homilii, kiedy mówi: „zwracam się do wszystkich ludzi, do każdego człowieka (z jaką wciąż apostoł Chrystusa musi wymawiać to słowo ‘człowiek’)”. Żyjemy w coraz bardziej podzielonym świecie, gdzie głębokie różnice poglądów politycznych i etycznych sprawiają często, że ludzie nie mogą już ze sobą rozmawiać. W tym podzielonym i skłóconym świecie Kościół jest posłany do każdego człowieka i z każdym człowiekiem chce rozmawiać, bo każdego człowieka dosięga miłujące spojrzenie Chrystusa – Zbawiciela. Aby taka rozmowa była możliwa, w świecie, gdzie miejsce dialogu często zajmuje przemoc, Kościół musi być miejscem szacunku dla każdego człowieka. Czy rzeczywiście tak jest? Czy chrześcijanie wystarczająco jasno odcinają się od wszelkich postaw związanych z pogardą i nienawiścią?

Bez postawienia tych trudnych pytań i udzielenia na nie szczerzej odpowiedzi nie można przejść do drugiego pytania, które stawia inauguracyjna homilia Jana Pawła II. To pytanie o drzwi, przestrzenie zamknięte ze strachu przed Chrystusem: polityczne, ekonomiczne i kulturowe.

Te dwa pytania i zagadnienia są ze sobą ściśle związane. Wielokrotnie są przyczyny tego, że drzwi przed Chrystusem są zamknięte, a ludzie i całe społeczności odwracają się od Kościoła i Ewangelii. Nierzadko przyczyną takich postaw jest widzenie, a często także bolesne doświadczenie, grzechu i zła w Kościele. Niewątpliwie, mamy również do czynienia z nierzetelnym i karykaturalnym przedstawianiem chrześcijan w mass-mediach i kulturze popularnej. Dobro jest przemilczane i pomniejszane; upadki, słabości i grzechy są eksponowane jako jedyna prawda o Kościele. Konsumpcyjna, relatywistyczna i pragmatyczna kultura zwalnia ludzi ze stawiania sobie wysokich wymagań moralnych.

Jak ukazuje Jan Paweł II w swojej inauguracyjnej homilii i w czasie całego pontyfikatu jedyną właściwą odpowiedzią Kościoła na rzeczywistość niechęci, odmowy słuchania Ewangelii i zamkniętych drzwi jest nawrócenie i prawda. Nawrócenie wszystkich chrześcijan jest konieczne, aby móc wskazywać na Chrystusa; cała prawda o Kościele, o jego cieniach i blaskach, małości i wielkości, jest konieczna dla jego wiarygodności. Kościół, który mówi do świata: „poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli” (J 8, 32), musi te słowa Chrystusa najpierw odnieść do siebie. Jedynie wiarygodny Kościół, wskazując na Chrystusa, może odpowiedzieć na każdy ludzki lęk, także na ten najpoważniejszy – lęk przed Bogiem i Chrystusem, odmowę słuchania Ewangelii i rzeczywistość zamkniętych serc.

Jedynie Chrystus, który ma moc przechodzenia mimo drzwi zamkniętych i dotarcia nawet do zamkniętego serca może odpowiedzieć na inne ludzkie lęki: przed przyszłością, utratą pracy, chorobą, a ostatecznie śmiercią. Dlatego właśnie Jan Paweł prosi na koniec w swojej inauguracyjnej homilii: „Dzisiaj często człowiek nie wie, co kryje się w jego wnętrzu, w głębokości jego duszy i serca. Tak często niepewny sensu życia na tej ziemi i ogarnięty zwątpieniem, które zamienia się w rozpacz. Pozwólcie więc, proszę was, błagam was z pokorą i zaufaniem! Pozwólcie Chrystusowi mówić do człowieka!”.

Opracował o. prof. Jarosław Kupeczak OP,
Uniwersytet Jana Pawła II w Krakowie